

Thoreau Walden Pondnál

*a szokásos reggeli takarítás után
városi ruhában ül
a maga építette faház előtt,
a kedvenc hikori fája alatt,
egy fonott széken,*

*állát tenyerébe támasztva,
tekintetét a tetőre szegezve
egy kormosfejű cinkét hallgat,
amely a szelemenre szállt,*

*a magányos kanadai favágó a minap
a maga egyszerű és közvetlen módján
k i s f i c o k nak nevezte a madarat,*

*jőmaga is kedveli a kis jószágot,
de valójában többről van itt szó,*

*a p a r u s a t r i c a p i l l u s, ahogy latinul nevezik,
tudniillik éppúgy a világmindenség l a n t j a,
mint Mîr Camar Uddîn Mast, a költő,
akit tegnap olvasott,*

*és éneke mintegy változat
a szélfúvásra, fűzizégésre, lombusogásra,
gallysúrlódásra, fanyikorgásra, makk-koppanásra,
vízcsobbanásra, méhdöngésre, gyíkneszezésre,
nyúlragcsálásra, mormotacsörtetésre,
rókaugatásra stb., gondolja,*

*és elmosolyodik,
s magában a s z e r e n c s e c s i l l a g át dicséri,
amely az erdőbe vezérelte,*

*aztán fürgén fölpattan,
leporolja a nadrágját,
és a szabadtűzhelyen nyomban nekilát
az esedékes kovásztalan kenyérsütésnek*